

נערה שנתפתה פרק רביעי כתובות נא.

עין משפט נר מצוה

ע"ה א ב מיי פמ"ז מהל'
אבות הלכה ז טו"ע
כ"ה ע"י ק ט"ח א ובי
ק"ב ט"ז
ע"ה א ב מיי פ"ב שם הלכ'
ז ב סמך ע"ש מה
טו"ע ע"ש סמך ט"ז ע"ה
ז ב
ע"ה ד מיי פמ"ז שם הלכ'
י סמך ט"ז טו"ע ע"ש
ס"י ק ט"ח ע"ה
ע"ה ה מיי פ"ב שם
הלכה ה ופ"ח ע"ש
הלכה ז ע"ה טו"ע ע"ש
ע"ה ס"י ק ט"ח ע"ה
ע"ה ז מיי פ"ד שם הלכה
ז ב סמך ט"ז טו"ע ע"ש
פ"ח ח מיי שם הלכ' וי"ט
טו"ע ע"ש סמך ט"ז
פ"ח ט מיי שם הלכ' ז
סמך טו"ע ע"ש
ס"י ע"ה ט"ח ע"ה
פ"ח ז מיי שם טו"ע ע"ש
סמך ט"ז
פ"ח ב מיי פ"ד שם הלכ'
ו פ"ח ע"ה ט הלכ' סמך
שם הלכו פת טו"ע ע"ש
ס"י טו ט"ח ע"ה

סוף סוף כל העומד לגזוז כגזוז דמי. אע"ג פלוגתא דר"מ ורבנן
היא דפרק שבועת דיינין (שבועות מג. ו) וס' צנענים העומדים
ליצטר דר"מ סבר כצנורות דמיין ורבנן סברי לאו כצנורות דמיין
מ"מ פריך הכא כצנעות דכגוז דמי כמו שפ"ח דמההיא לן דפרק
הכונס (ז"ב דף נט: ושם) קיימא לן הכי
דקאמר התם רבי שמעון אומר אללה
פירות גמורין משלמת פירות גמורין
אם סאה סאה אם סאה סאה
דחשבינן להו כחשבינן ופסקינן התם
הלכה כר"ש אבל אין לומר דבהנהו
דאי קיימי מחשבי מודו כ"ע דכצנורות
דמיין דהשולח (גיטין דף לט.) וצפרק
קמא דסהנדרין (דף טו.) משמע דזהא
נמי פליגי: **ממקרקעי ודא**
ממטלטלי בין למונות בין לפרנסה.
וא"ל קשיא דרשא אדרשא דצפרק
מליאת האשה (לקמן דף סח.) פסיק
רשא הלכה כר"י דלמך יתן לשהיה
כדרך שנתן לראשונה ואמרין התם
דשמואל כר"י ס"ל אלמא סבר רשא
דשמיין בלא אר"י גזיה ממטלטלי
כדלמריין בשמעון וליכא למימר
דהתם רשא משמיה דרב חסדא קאמר
לה וליה לא ס"ל דהא התם דההיא
סוגיא פריך מינה אמילתיה דרשא
גופיה ולא קא משני הכי וי"ל דהא
דלמך רשא הכא ממקרקעי ולא
ממטלטלי היינו דללא אמדיניה ודא
דסבר רשא התם כרזי יהודה ושמואל
דלמריניה דשעמו שגזיה ממטלטלי
וכה"ג מפליגי הש"ס התם וגרסא דצומן
הזה דכולהו גזי ממטלטלי כמורה
ומזונות מתקנת הגאונים ופרנסה נמי
אין סהדי שכל בני אדם רגילים להשא
צנותיהם ממטלטלי וחסדי כמו
דלמדיניה דפסיק רשא כר"י:
בני ר' מאיר היא דאמר ב"ר הפוחת
בו. דפרק אע"פ (לקמן דף טו.)
דייק כל הפוחת אפי' בתנאי אלמא
סבר דתנאו צטל ואית לה וכיון
דלמך (ה) לית לה לא סמכה דעתה
והוי צעילתו צעילת זנות ופריצ"ן
דצכל מקוס דאית לה ואין האשה
צטומה זו ללא סמכה דעתה תקנו
חכמים סיהא צעילתו צעילת זנות
אלא אם היה תנאו קיים צעילת דלית
לה אין צעילתו צעילת זנות ואלמנה
אע"פ דצדצנן תנאו קיים הכא תנאו
צטל לכל דקמן רבנן כעין דלוריימא
(ז"ב דף פט. ושם) משמע דאפי' היכא
לית לה הוי לר' מאיר צעילת זנות

יסוס ויטומה. אה ואחות ונכסיהם ציד אפטרופוס: העלו ליסוס
בצביל יטומה. העלו ליסוס מזונות יתירים שמזון אחותו עמו:
דאיכא פריא. אחותו ותשמשנו: **מוציאין.** מן היטומה: **מוציאין**
לזנות מן הצניס. לזונות ולפרנסה: **ולזנות** מן הצניס: **לזנות**
מן הגדולות. אם אין שם אלף צנות
והמזיק גדולות בנכסים מוציאין מידם
ומחלקות בזהו והכא ליכא מזוני שאין
הצנות מזונות מן הצנות לפי שכולן
שוות צירופה: **ולצניס מן הצניס.**
לקטניס מן הגדולים לחלוק בזהו:
אלא לא לנכיס מן הצניס בנכסים
מועטין. שאין בהן כדי לזון אלו ואלו
עד שיצטר דלמרי רבנן: הצנות זונות
והצניס שאלו על הפתחים: **לפרנסה.**
לנדוניה: מתנאי ולא קצב לה כל
נכסים נוי. חייב להיות כל הנכסים
אחרתין לה ולא יכול לומר לה אין
ליך אלף שדה הכתובה לך בשטר
כתובתיך: **וכפנה.** שאינו יכול
לקיימה משנצית כותב לה אפרקין
והאדרין למדינתך לפי שאשת כהן
אסורה לבעלה אם נאנסה: אינו
רשאי. שכבר נתחייב צפדינה
משנצית: חייב לפרנסה. שהרפואה
כמזונות: **רשאי.** שאין אדם חייב
לזון גרושתו: **גב' פלוגתא דרבי**
מאיר ורבי יהודה צפרק אע"פ:
והיא סופרה התקבלתי נוי. לזון
שזכר ורשאי לא נתקבלה ולר' מאיר
אינה יכולה לזון עבדה תחתיו
ומתני' נמי דקמני לא כתב לה כתובה
גובה כותבה שלימה קא סלקא
דעתך ואפילו מחלה: **אחרתין**
לזנותין חייב. ששנצתו נכסיו.
וקס"ד ששנצתו צכל דין שבזד
כאלו נכתב בתוך השטר ואם ימכור
נכסיו שטרופן לקוחות: **אסאן לר'**
יהודה. דלמך שטר שאלו נכתב זו
אחריות לא מדעת המלוה נעשה
אלא סופר טעה והרי הוא כמי
שנכתב שטר מן המשושעדים:
ש

(א) גי ערוך לגודל כגודל
ורק אחת חנוס' צ"כ מנ:
ד"ה שבה ונכסיהם צ"כ מנ:
פ"ח מ"י ז' אלף חנוס' צ"כ
נע: ד"ה ופסק וס' ט' ט'
ד"ה שבה נכסו לזון כגוז
דמי וכן צנע' דהכא,
(ב) [לקמן פ"ח ז' א] [לקמן
ס"ח ז' ד] [לעיל ט' ו' ו' ע"ה
(ג) [לקמן ט' ז' א] [לקמן
(ד) [לקמן ט' ז' א] [לקמן
טו"ע ע"ש סמך ט"ז ע"ה
(ה) [לקמן ט' ז' א] [לקמן
טו"ע ע"ש סמך ט"ז ע"ה
(ו) [לקמן ט' ז' א] [לקמן
טו"ע ע"ש סמך ט"ז ע"ה
(ז) [לקמן ט' ז' א] [לקמן
טו"ע ע"ש סמך ט"ז ע"ה
(ח) [לקמן ט' ז' א] [לקמן
טו"ע ע"ש סמך ט"ז ע"ה
(ט) [לקמן ט' ז' א] [לקמן
טו"ע ע"ש סמך ט"ז ע"ה
(י) [לקמן ט' ז' א] [לקמן
טו"ע ע"ש סמך ט"ז ע"ה

גליון הש"ס
גמ' ולבנים מן הבנות
עיין לקמן דף טו ע"ה טו"ע
ד"ה אלמנה שפסדה:

הגהות הב"ח
(א) תוס' ד"ה מני וכו'
ועין דלמך לה לית לך
אלא מנה לא כמורה
דעתה: (ב) בא"ד וא"ל
ומאי קאמר הכא מני
ר"מ:

מוסף רש"י
מוציאין למזון אשה
ולבנות. וכל שכן פרינסה,
ולא מיעבד פרינסה אלף
אפילו מזונות. דלכא
דעתך אמנה כיון דתנאי
מזונה ניסו יהיו כמורה
ולא יגזרו ממטלטלי. קא
משמע לן (דקמן ס"ח).
הלכה כרבי מבייר.
במקום יחיד (פסחים כ"ו).
לא כתב לה כתובה.
מקום שאין כותבין
מזונה. דכולהו תנאי
סמך. אי נמי במקום
שכתבין גובה, לר"מ
מיה צעילת זנות כמיה
היא (לקמן ט"ז). התקבלתי
ממך. אע"פ שלא נתקבלה
מוחלת וכותבת בלשון שזכר
(לקמן ט"ז).

תוספות ר"ד
א"ר הל' ממקרקעי ולא
ממטלטלי בין למונות
בין לפרנסה. פי' פרנסה
הוא נדוניה. והאידנא
קיינו רבנן בתראי דמתניו
למטלטלי. עיין בפרק
מציאת האשה: **מתנאי** לא
כתב לה כתובה בתולה
גובה מאתים ואלמנה מנה
מפני שהיא תנאי בית
הכא בה שדה שיהי לה
תחת מאתים וזו ולא כתב
לה כל נכסין דאית לי
אחרתין לכתובתיך חייב
מפני שהיא תנאי בית
לא כתב לה את התשבאי
אפרקין ואותבינן לי
לזנות וכבתה אהרינך
למדינתך חייב מפני שהיא
תנאי בית: ושבותי חייב
לפרותה אמר הרי גיטה
וכתובתה תפרא איה
אינו רשאי. פי' מפני
שנתייב הוא להתחייב
בפרקונו. ואפילו נתן לה
כתובה לאחר מכאן הואיל
וכשנשתיב היא תחתיה.
לקתה חייב לפרנסה אמר
הרי גיטה וכתובתה תפרא
איה רשאי. פי' דרפואה
דמיה למונות. וכי היכי
דכי היכי לא גז כותובה
הו לא הייב לה מזונות.
רפואה נמי לא הייב לה.
פי' תנאי בית. כל דבר
לה שדה שיהי לה לא
לה מאתים ואלא אע"ג
לה מאתים.

תוספות ר"ד (משך)
כתובתיך עשה תחבולי
שלא פחת תנאי כ"ד אלא
אוקרי לה שדהו שהיא אלה
במאתים ולא כתב לה
כל נכסין דאית לי אחרתין
לכתובתיך משמע עשיתי
שאנה יכולה לטרוף היום
או למחר אלא אותו השדה
שאינו שדה אלא ג' ג' זה
לא העיל לו כלום שכל
נכסיו אחרתין לכתובתה.
ואע"ג דלא כתב לה מפני
שהיא תנאי כ"ד שיכתוב
אדם כן כדאמרין לקמן
שדה האשה שמעון בן
הטח חיקן שיכתוב כל
אשר לאשתו כל נכסי
אחרתין לכתובתיך. וכיון
שלקתו כ"ד הוא אע"פ
הוא כתב לה ככותב
דמי ויהי נמי אם כתב
לה שדה שיהא מאתים
לכתובתה כ"ד שיהי נכסיו
ב"ה ויכול למוכרן ולא
תחזור האשה לעילין לא
עשה כלום. מפני תנאו של
שמעון בן שטח אלא תנא
דמתני' אתא לאשמעונין
לכתובתיך תחתנות שמעון
בן שטח: ודייק בבבבא
מני מתני' ר"מ היא דאמר
כל הפוחת לכתובה מו'
ולאלמנה קמי ה"ו בעילת
זנות. פי' ואפילו מחלה
אחיה לאו כל מבינה דאי
ר"י האמר אם רצה כותב
לכתולה ר' והיא כותבת
לו שתקבלתי ממך ק'.
ולאלמנה ק' והיא כותבת
לו התקבלתי ממך ז' וזו
פי' ובמתני' שיהא
כתב לה שדה שיהי
תחת ר' וזו אע"פ שהאשה
תברעתי בכך אין מש
דבאי ממשעבדי אע"פ
דלא כתב לה שיעבדו
נכסין. האן לר"י דאמר
אחרית ט"ס הוא ואע"ג
דלא כתוב ככותב דמי
דאי לר"מ נהי דגביה כמ"ח משום שאינו רשאי לפחות לה מכתובה אבל ממשעבדי אמאי גביה הוא
ס"ל דאחריות לאו ט"ס הוא דתנן בב"מ פ"ק מצא שטח"ח ע"ש בו אחריות נכסים פי' ששיעבד לו
כל קרקעותיו לא יחזור למלה דשמא פרוע הוא ומלה נפל ויהיו כ"ד נפרעים שלא כדון.